

Middelen en voornaamste argumenten

- Ontbrekende bevoegdheid van de Commissie: het is niet geoorloofd, dat de Commissie een besluit neemt op grond van artikel 16, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 2176/84⁽¹⁾, omdat op het tijdstip van het indienen van het verzoek ten gunste van verzoekster een definitief recht is ontstaan, in dier voege dat op het verzoek tot terugbetaling wordt beslist door de nationale autoriteit, die destijds op grond van artikel 15, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 3017/79⁽²⁾ bevoegd was.
- Onwettigheid van de bestreden beschikking: gelet op de doelstellingen van zowel artikel 15 van Verordening (EEG) nr. 3017/79, alsmede van artikel 16 van Verordening (EEG) nr. 2176/84 moet worden uitgegaan van de condities, die kenmerkend zijn voor degene die het verzoek indient en voor zijn leveranciers („feitelijke marge van dumping”), terwijl de Commissie uitgegaan is van globale overwegingen en bewijzen van verzoekster buiten beschouwing heeft gelaten. Bij twijfel omtrent de overgelegde schriftelijke uitspraken van verzoeksters Turkse leverancier had ambtshalve onderzoek moeten worden ingesteld.
- Onwettigheid van Verordening (EEG) nr. 789/82⁽³⁾ van de Raad houdende instelling van een antidumpingrecht: de normale duur van de procedure, bedoeld in artikel 7 van Verordening (EEG) nr. 3017/79, is — zonder enige motivering — aanzienlijk overschreden. De condities bij de drie geselecteerde Turkse firma's zijn niet representatief. Het kenmerkende bestanddeel van schade aan de communautaire industrie kan niet als vervuld worden aangemerkt, omdat het prijsverschil ten opzichte van de in de Gemeenschap gevestigde producenten volgens opgaven van de Commissie zelf de vastgestelde marge van dumping in bepaalde gevallen aanzienlijk te boven gaan. Raad en Commissie hebben onrechtmatig nagelaten, de toepassing van anti-dumpingrechten op „bestaande overeenkomsten” volledig uit te sluiten waardoor de regeling in de praktijk indirect terugwerkende kracht verkrijgt. In het bijzonder in verband met de lange duur van de procedure en de omstandigheid dat de procedure nagenoeg tot stilstand was gekomen en het eerst na grootscheepse acties van de betrokken producenten in Engeland en Frankrijk en van hun regeringen tot de vaststelling van dumping is gekomen, kan verzoekster geen gebrek aan voorzichtigheid worden verweten.

(¹) PB nr. L 201 van 7. 8. 1984, blz. 1.

(²) PB nr. L 339 van 31. 12. 1979, blz. 1.

(³) PB nr. L 90 van 3. 4. 1982, blz. 1.

Beroep, op 14 januari 1985 ingesteld door 1. Akzo Chemie BV (Nederland), 2. Akzo Chemie UK Ltd (Verenigd Koninkrijk) tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 5/85)

(85/C 43/10)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 januari 1985 beroep tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door 1. Akzo Chemie BV (Nederland), 2. Akzo Chemie UK Ltd (Verenigd Koninkrijk), te dezen vertegenwoordigd door de heren Ivo Van Bael en Jean-François Bellis, advocaten te Brussel, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger & Hoss, 15 Côte d'Eich.

Verzoeksters concluderen dat het den Hove behage:

- onderhavig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- dienvolgens de bestreden beschikking van de Commissie van 6 november 1984 inzake een verificatie te verrichten bij Akzo Chemie BV en Akzo Chemie (UK) Ltd conform artikel 14, lid 3, van Verordening nr. 17 van de Raad (Zaak IV/30.698), nietig te verklaren;
- de Commissie te gelasten de documenten en gegevens die in haar bezit zijn gekomen ingevolge de verificaties verricht op grond van de bestreden beschikking op geen enkele manier te gebruiken;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- Miskennis van de fundamentele beginselen neergelegd in artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: De „bijzondere machtiging” werd niet verleend overeenkomstig de wet (i. e. artikel 14 van Verordening nr. 17) vermits de daarin voorziene procedure door de Commissie in dit geval niet werd nageleefd.
- Misbruik van bevoegdheidsdelegatie (artikel 27 van de voorlopige procedureregels van de Commissie, PB nr. L 199 van 30. 7. 1975, blz. 43, en een niet in het Publikatieblad verschenen delegatie verleend aan het lid van de Commissie belast met het mededingingsbeleid om beschikkingen bedoeld in de artikelen 11 en 14 van Verordening nr. 17 te nemen): Het principe van de collegialiteit dient opnieuw volledige uitwerking te krijgen wanneer

de betrokken onderneming misbruik van bevoegdheid en de schending van de rechten van verdediging inroept om de voorlopige weigering van een aangekondigde verificatie te motiveren.

- Onvoldoende motivering: De bestreden beschikking beantwoordt geenszins, zelfs niet op summiere wijze, de argumenten welke verzoeksters ingeroepen hadden om de geplande verificaties uit te stellen.
- Schending van artikel 14, lid 4, van Verordening nr. 17: in de korte tijdsspanne waarin de bestreden beschikking is genomen was het materieel onmogelijk dat de Commissie de bevoegde Nederlandse autoriteit „gehoord” heeft overeenkomstig de „uniforme beschikkingspraktijk” van de Commissie (zie Antwoord van de Commissie op een parlementaire vraag, PB nr. C 310 van 10. 12. 1979, blz. 31).

—————

Beroep, op 21 januari 1985 ingesteld door Consorzio Cooperative d'Abruzzo tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 15/85)

(85/C 43/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 januari 1985 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Consorzio Cooperative d'Abruzzo, te Ortona, in de persoon van haar directeur en wettelijk vertegenwoordiger F. Paolucci, vertegenwoordigd door G. M. Ubertazzi en F. Capelli, advocaten te Milaan, alsmede door A. Minutolo, advocaat te Lanciano, domicilie kiezende te Luxemburg ten kantore van L. Schilz, advocaat aldaar, boulevard G. D. Charlotte 38.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- nietig te verklaren de op 14 november 1984 betekende beschikking van de Commissie van de EEG van 31 oktober 1984, waarbij de bijdrage van het EOGFL, sectie Oriëntatie, tot de verwezenlijking van een regionaal centrum voor het gezamenlijk verwerken van most en op fles doen van wijnen in de gemeente Ortona (Chieti) is verlaagd (tot 3 156 318 792 lire);
- geldig en definitief te verklaren de op 27 april 1982 betekende beschikking van de Commissie van 7 april 1982, waarbij een bijdrage ter hoogte van 4 298 543 500 lire is toegekend;

- de Commissie van de EEG te gelasten, de bijdrage uit te betalen op de wijze als voorzien in de beschikking en overeenkomstig de stand van de aan de Consorzio gegunde werkzaamheden;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

- schending van wezenlijke vormvoorschriften: ontbreken van motivering of ontoereikende motivering;
- misbruik van bevoegdheid;
- schending van fundamentele beginselen:
 - van de rechtszekerheid: de beschikking van 1982, die volgens de ten tijde van haar goedkeuring geldende voorschriften wettig is vastgesteld, heeft in wezen de daarin voorziene rechtsgevolgen teweeggebracht, waardoor elke later vastgestelde wijziging zou neerkomen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel;
 - van de bescherming van het gewettigd vertrouwen: de verlaging van de destijds toegekende bijdrage, terwijl de gegunde werkzaamheden nagenoeg voltooid zijn, stelt de Consorzio bloot aan een verdere aansprakelijkheid die geheel los staat van haar eigen gedrag. Het ontbreken van ook maar het geringste spoor van motivering is het duidelijkste bewijs van de onvoorzienbaarheid van de bestreden wijziging.

—————

Beroep, op 22 januari 1985 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak 17/85)

(85/C 43/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 22 januari 1985 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Berardis van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie kiezende te Luxemburg bij G. Kremis, eveneens van de juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet binnen de gestelde termijn de noodzakelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan Richtlijn 78/660/EEG van de Raad van 25 juli